

De onafhankelijke klachtencommissie als bedoeld in artikel 10 van de Wet Verplichte Geestelijke Gezondheidszorg regio Eindhoven

is inzake de klacht 2026-76049 van:

de heer XXXX, geboren op XXXX, ten tijde van de klacht verblijvend op de afdeling Volte 2D, onderdeel van De Woenselse Poort, tot het navolgende oordeel gekomen.

1. De procedure

De klachtencommissie heeft op 26 augustus 2026 een klachtformulier ontvangen, gedateerd op 26 augustus 2026, van de heer XXXX, hierna te noemen klager.

De klacht richt zich volgens het klachtformulier tegen de beslissing die is genomen op 21 augustus 2026 tot verplichte zorg in de vorm van afzondering in de eigen kamer in het weekend van 22 en 23 augustus 2026.

Klager heeft zich laten bijstaan door XXXX, advocaat.

De klachtencommissie heeft op 3 september 2026 een verweerschrift ontvangen, gedateerd op dezelfde datum, van mevrouw XXXX, regiebehandelaar ten tijde van de klacht, hierna te noemen: verweerster. Als bijlagen ontving de klachtencommissie de evaluatie van het zorgplan d.d. 27 augustus 2026 en dagrapportages van 21 augustus 2026 tot en met 24 augustus 2026. Nagestuurd op verzoek van de klachtencommissie op 16 september 2026 zijn de aanzegging verplichte zorg 8.9 /9.9 en het Wvvgz zorgplan van klager.

Verweerster heeft zich bij het formuleren van het verweerschrift laten bijstaan door mevrouw XXXX, juriste verbonden aan De Woenselse Poort.

De mondelinge behandeling van de klacht vond plaats op 17 september 2026. Klager en diens advocaat waren aanwezig. Verder waren aanwezig verweerster en de leden en secretaris van de klachtencommissie.

2. Inhoud van de klacht

De klacht richt zich op:

- de beslissing van 21 augustus 2026 tot verplichte behandeling in de vorm van beperking van vrijheden, te weten het afzonderen van klager die op de eigen kamer diende te blijven op 22 en 23 augustus 2026.

3. Standpunt van klager

Klager verzoekt de klachtencommissie om zijn klacht gegrond te verklaren. Klager geeft in zijn klaagschrift aan dat hij is afzondering is geplaatst gedurende het weekend van 22 en 23 augustus 2026 zonder redenen.

Deze verplichte zorg is toegepast vanwege vermeende bedreigingen en de vrees dat klager die bedreigingen tot uitvoering zou brengen. Dit ontkent klager.

Klager zou zich schuldig hebben gemaakt aan een complot waarbij personeel buiten de kliniek opgewacht zou worden teneinde tegen hen geweld te plegen. Die dreiging zou eveneens een seksuele component hebben. Niet enkel ontkent klager dit complot ten eerste, daarenboven wijst hij op de feitelijke onmogelijkheid daarvan nu hij in een rolstoel zit, de afdeling niet af mag én niet in het bezit is van een tuinpas, aldus klager in zijn klaagschrift.

Vervolgens is aan klager op 21 augustus jongstleden te kennen gegeven dat, naar aanleiding van het al een maand dergelijke uitspraken te doen, hij nu de consequentie opgelegd kreeg dat hij afgezonderd werd in zijn eigen kamer. Dit ter voorkoming van de verstoring van de orde of veiligheid in de instelling en ter voorkoming van strafbare feiten.

Klager meent dat de noodzaak daartoe ontbrak omdat hij de genoemde uitlatingen niet heeft gedaan. Klagers advocaat laat namens hem weten in het klaagschrift dat “het noodzaakscriterium, zoals bedoeld in artikel 9:8 lid 1 Wvggz, zich daar moeizaam mee laat verhouden omdat de vraag rijst waarom thans ineens wél noodzaak tot verplichte zorg ontstaat terwijl al een maand dergelijke uitlatingen zijn gehoord”.

Klager is van mening dat hij ten onrechte afgezonderd is geweest op zijn kamer op 22 en 23 augustus 2026 en wenst hier compensatie voor.

4. Standpunt van verweerster

Verweerster stelt zich in het verweerschrift op het standpunt dat de klacht van klager ongegrond dient te worden verklaard. Daartoe voert verweerster het volgende aan.

Uit veiligheids- en privacyoverwegingen van de cliënten en het personeel is ingegrepen met een maatregel tot verplichte zorg op 21 augustus 2026. Toen bleek dat klager toe had gegeven dat hij diverse uitlatingen had gedaan die hij voorheen ontkende. Al ruim een maand uitte klager bedreigingen richting het team en specifiek gericht naar zijn persoonlijk begeleider. Omdat het team het niet direct hoorde van klager kon het team er niet naar handelen. Er werd wel, op diverse momenten, met klager besproken dat, als het waar was, hij niet dergelijke uitlatingen kon doen op de afdeling en welke consequenties hieraan verbonden zouden worden als hij toch zou doorgaan. Nu op de bewuste dag 21 augustus jongstleden bevestigd werd dat klager de afgelopen periode de bedreigingen heeft geuit waarvoor hij is gewaarschuwd, is een voor de afdeling onveilige en onwerkbaar situatie ontstaan. Hierop is overlegd met de dienstdoende arts en besloten tot aanzegging van een gesloten kamerprogramma, aldus verweerster.

Volgens verweerster is voldaan aan de eisen die de wet hieraan stelt. De verplichte zorg is ingezet ter voorkoming van strafbare feiten, ter afwending van ernstig nadeel en ter bescherming van de orde en veiligheid binnen de kliniek, waarbij ook het risico op verdere verstoring van de orde en aantasting van de veiligheid in de kliniek beperkt werd.

De maatregel tot verplichte zorg is in verhouding tot het actuele risico en de ernst van de situatie genomen. Klager verblijft binnen DWP op grond van een tbs-maatregel met dwangverpleging, waarbij bedreiging onderdeel uitmaakt van het indexdelict. De bevestiging dat klager gedurende langere tijd bedreigingen richting het team heeft geuit, maakte dat sprake was van gedrag dat aansluit bij het bekende delictpatroon. De maatregel om klager tijdelijk in de bewegingsvrijheid te beperken was ook passend en evenredig gelet op het forensische risicoprofiel van klager, zijn justitiële voorgeschiedenis en de aard van de geuite bedreigingen. Er is gekozen voor de minst ingrijpende maatregel die onder de gegeven omstandigheden voldoende waarborg bood. Nadat werd bevestigd dat klager daadwerkelijk bedreigingen had geuit, kon niet langer worden volstaan met minder ingrijpende interventies. De maatregel is daarmee doelmatig, proportioneel en subsidiair, aldus verweerster.

5. Bevoegdheid van de klachtencommissie

De klachtencommissie heeft vastgesteld dat aan klager tbs met voorwaarden is opgelegd op grond van artikel 37 a en 37 b WvSr op 23 augustus 2025. Op de personen die om die reden zijn opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis, is op grond van artikel 9:1 Wvggz de klachtprocedure van deze wet van toepassing.

Klager klaagt over de beslissing over het verlenen van gedwongen behandeling in de vorm van beperking van vrijheden, specifiek de in afzondering plaatsing op zijn kamer op grond van artikel 9:9 Wvggz. Op grond van artikel 10:3 onder x Wvggz kan klager over deze beslissing een klacht indienen bij de klachtencommissie.

De klachtencommissie is bevoegd om deze klacht van klager te beoordelen.

6. De beoordeling van de klachten

De formele klacht van klager heeft betrekking op de beperking van zijn vrijheid, concreet het in afzondering plaatsen van klager in zijn kamer, gedurende het weekend, naar aanleiding van uitlatingen die op dat moment werden bevestigd.

Wettelijk is vastgelegd (Wvggz) dat dergelijke verplichte zorg kan worden opgelegd in de volgende gevallen.

Beperkingen in het recht op bewegingsvrijheid in en rond de accommodatie kunnen, anders dan als middel of maatregel, aangegeven bij algemene maatregel van bestuur krachtens [artikel 9:8, derde lid](#), door de zorgverantwoordelijke worden opgelegd indien:

- a. Naar het oordeel van de zorgverantwoordelijke van de uitoefening van het recht op de bewegingsvrijheid ernstige nadelige gevolgen moeten worden gevreesd voor de gezondheidstoestand van betrokkene, dan wel

- **b.** Dit ter voorkoming van verstoring van de orde of voor de veiligheid in de accommodatie, zoals die in de huisregels is beschreven, of ter voorkoming van strafbare feiten noodzakelijk is (art. 9.9, lid 2 Wvggz).

De door klager geuite bedreigingen en andere opmerkingen, waarvan een aantal ook seksueel fors grensoverschrijdend, waarvan verweester er ter zitting er een aantal heeft benoemd, zijn volgens de klachtencommissie meer dan voldoende om een vrijheidsbeperkende maatregel aan klager op te leggen in de vorm van afzondering op zijn eigen kamer.

Daaraan voorafgaande is klager meermaals in de maand voorafgaande aan de opgelegde maatregel duidelijk gemaakt dat indien de bedreigingen inderdaad zouden zijn gedaan, dit ontoelaatbaar was en dat die bedreigingen de veiligheid en de orde op de afdeling in gevaar brachten.

Het is de klachtencommissie gebleken dat de medewerkers van de afdeling voorts geprobeerd hebben om met klager zogenaamde “herstelgesprekken” te laten voeren met de personen op wie de bedreigingen betrekking hadden, zowel voorafgaand aan de maatregel als tijdens het opgelegde kamerprogramma. Deze gesprekken hebben geen resultaat gehad. De spanning bleef oplopen, zowel onder cliënten als binnen het team.

Na het weekend in afzondering is aan klager voorgelegd dat het kamerprogramma beëindigd kon worden als klager zich kon confirmeren met de voorwaarden die de kliniek hieraan stelde, zoals het niet langer uiten van bedreigingen. Klager heeft toen ingestemd met deze voorwaarden. Hierna is geen grensoverschrijdende of bedreigende uitlating van klager meer ter ore gekomen van de behandelaars. Inmiddels is klager naar een behandelafdeling verhuisd.

Ook al houdt klager in zijn klaagschrift, en tevens ter zitting, vast aan zijn standpunt dat hij geen van de aan hem toegeschreven uitlatingen heeft gedaan, de klachtencommissie gaat hier niet in mee. De klachtencommissie heeft geen redenen om te twijfelen aan de uitlatingen die klager heeft gedaan die in de rapportages zijn opgesomd. Wel is de klachtencommissie van oordeel dat deze uitingen en bedreigingen duidelijker naar voren hadden mogen komen in het verweer en/of op voorhand aan de klachtencommissie en aan de advocaat van klager hadden kunnen worden toegezonden. Als dit duidelijker was geworden in de verweerstukken had de klachtencommissie beter en vooral eerder kunnen inschatten wat de feiten en omstandigheden waren op basis waarvan de beperking is opgelegd.

De klachtencommissie benadrukt dat uit de onder andere ter zitting genoemde uitlatingen bovendien is gebleken dat klager ook medecliënten betrok bij zijn bedreigingen.

De uitingen van klager waren niet slechts geformuleerd in de ik-vorm maar klager sprak zich ook uit over wat anderen zouden moeten doen. Dit wordt door de klachtencommissie gezien als opruiing. Dit is in de ogen van de klachtencommissie een verzwarende omstandigheid.

Als opruiming plaatsvindt, kan dat niet zonder dat het gevolgen heeft voor degene die aan het opruimen is. In die zin was dus sprake van dreigend ernstig nadeel dat afgewend moest worden.

Overeenkomstig de vereisten van de Wvggz kan een maatregel tot verplichte zorg alleen ingezet worden om een dreigend ernstig nadeel af te wenden. Daarvan was daadwerkelijk sprake. De maatregel voor wat betreft het in afzondering plaatsen van klager op zijn kamer op 22 en 23 augustus jongstleden wordt kortom doelmatig, proportioneel en subsidiair geacht door de klachtencommissie. De klacht is daarom **ongegrond**.

7. Beslissing

De klachtencommissie verklaart de klacht, gericht tegen:

- de beslissing van 21 augustus 2026 om verplichte zorg te verlenen in de vorm van afzondering op de kamer in het weekend van 22 en 23 augustus 2026

ONGEGROND.

Deze beslissing werd genomen te Eindhoven op 21 september 2026 door de klachtencommissie, bestaande uit de heer XXXX, voorzitter, en de leden de heer XXXX, psychiater, en de heer XXXX, in tegenwoordigheid van mevrouw XXXX, secretaris.

Tegen de beslissing van de klachtencommissie, op grond van de Wvggz, staat binnen 6 weken beroep open bij de rechtbank Oost-Brabant, Leeghwaterlaan 8 te 's-Hertogenbosch:

Artikel 10:7 Wvggz luidt:

- 1. Nadat de klachtencommissie een beslissing heeft genomen of indien de klachtencommissie niet tijdig een beslissing heeft genomen, kan betrokkene, de vertegenwoordiger, de zorgaanbieder of een nabestaande van betrokkene een schriftelijk en gemotiveerd verzoekschrift indienen bij de rechter ter verkrijging van een beslissing over de klacht.*
- 2. De termijn voor het indienen van een verzoekschrift bedraagt zes weken na de dag waarop de beslissing van de klachtencommissie aan de verzoeker is meegedeeld, dan wel zes weken na de dag waarop de klachtencommissie uiterlijk een beslissing had moeten nemen.*